

SŁAWOMIR SEIDLER

Autorsko i gorąco

Rozmowa z EWĄ WÓJCIĄK
dyrektorem Teatru Ósmego Dnia

— Sezon zaczęliście od protestu...
To typowe dla was — występować
przeciw komuś, czemuś...

— Wygląda na to, że dość typowe,
choć nie ma w tym profesjonalnego
odruchu. Za każdym razem jest
to sprzeciw spontaniczny i wynikający
ze zgorszenia moralnego: Tak było
i tym razem. Wiedzieliśmy o tym,
że odbywa się manifestacja przeciwko
tej farsie wyborczej w Czaczeniu.
Prawdopodobnie bym poszła i tym
razem, gdyby nie to, że byliśmy w
drodze z Lublina. Graliśmy tam
przedstawienie, w którym zresztą tej
czaczeńskiej historii też dotykamy.
Gdy wróciłam, obejrzałam w TVN
zdjęcia pokazujące reakcję brygady
antyterrorystycznej i usiadłam z wra-
żenia. Nie mogłam uwierzyć, że bry-
gada w całym tym swoim teatralnym
rynsztunku, rzuca się na bezbron-
nych młodych ludzi, po których wi-
dać, że nie noszą żadnego narzędzia,
ani nie mają złych zamiarów. Ludzi,
którzy w szlachetnej sprawie po-
święcają swój czas i działają w imię
najwyższych wartości. Miałam tylko
jedno skojarzenie — i o tym pisali-
śmy w liście — tak wyglądały ataki
ZOMO na manifestacje pokojowe,
które też były nielegalne, a które
organizowano, by osiągnąć wolność i
demokrację oraz możliwość swo-
bodnej wypowiedzi. Jesteśmy poru-
szeni, wstrząśnięci, oburzeni,
zwłaszcza w sytuacji, kiedy dookoła
tyle bandytyzmu...

— Rozmawiamy tuż po spotkaniu
komisji kultury, która odwiedziła te-
atr. Czemu ono służyło?

— Radni mogli zobaczyć miejsce,
poznać ludzi i dowiedzieć się jaka
panuje tu atmosfera. To ważne, bo
my działamy poza schematem, poza
szablonem. Nas nie można porów-
nywać z teatrem repertuarowym.
Pracujemy dwutorowo. Premiery są
raz na dwa lata. Powstają przedsta-
wienia plenerowe i dla sal. Spektakli
plenerowych nie gramy tak często,
jak to bywa ze spektaklami salowymi,
a jeśli je gramy to poza Poznaniem,
albo za granicą, bo są zbyt
kosztowne. Kiedy wyjeżdżamy, to je-
steśmy finansowani przez tego, kto
nas zaprasza.

— Ale narażacie się na zarzut, że
niewiele robicie, że ciągle wyjeżdżacie,
że nie macie oferty dla poznaniaków.
Jak go odpieracie?

— Spektakle to nie wszystko. Na-
sza oferta dla poznaniaków jest szersza.
Prowadzimy tu autorski, szcze-
gólny ośrodek kultury. Tu jest at-

mosfera, jakiej nie ma w innych
miejscach. Prezentowane są różne
osobowości, światopoglądy, ideolo-
gie. Stykają się ludzie różnych sfer
społecznych i różnych pokoleń.

— Podczas wieczoru autorskiego
„Radio w teatrze”, za sprawą repo-
rtażu Marii Blimel i Wandy Wasilew-
skiej, gościliście bohatera filmu „Blo-
kersi”... Pani syn też przeszedł na to
spotkanie?

— Synowi zawdzięczam swoją
wiedzę na temat hip-hopu. To było
spotkanie z Peją i jego kolegami, któ-
rzy stawili się w dużej grupie. Przy-
szła też publiczność z kręgu tak zwa-
nej elitarniej kultury, było sporo ro-
dziców z dziećmi. W tym składzie za-
wiera się to, co jest naszą troską na
najbliższe lata. Chcemy, by ludzie
nie myśleli, że nie mają sobie nawza-
jem nic do powiedzenia.

— Zamierzacie znów zaprosić po-
znaniaków do rzeźni, która dzięki
wam zaistniała w świadomości ogó-
łu...

— Chcemy tam pod hasłem Most
lub Pomost organizować spotkania
adresowane do ludzi, którzy chodzą
na różne rzeczy. Na koncerty rapo-
we i plenerowe przedstawienia. Że-
by publiczność koncertów hip-hopu
mieszła się z tą przychodzącą do te-
atru. Rzeźnia to miejsce szczególne.
Na „Miasto”, kiedy w jeden wieczór
pokażanych zostało pięć przedsta-
wień, przyszły całe rodziny. Widać
odpowiada to na silne potrzeby.
Tym razem myślimy o pokazaniu tam
„Arki” i „Carmen Funebre” Teatru
Biuro Podróży. Chcemy zaprosić ra-
perów podejmujących temat spo-
łeczny. Jeśli znajdą się pieniądze,
można także pomyśleć o innych
działaniach artystycznych.

— Od poniedziałku zapraszacie
do siebie na warsztat aktorski Teatru
Porywacze Ciała, potem na Akademię
Ruchu w ramach Alternatywnej
Szkoły Teatru, a sami...

— ...w marcu lecimy do Kolumbii,
Irlandii, Nowej Zelandii. Do tego
momentu chcemy jak najwięcej grać.
Pokażemy „Portiernię”. Myślimy o
nowym spektaklu plenerowym, ale
dopiero w przyszłym roku. Teraz
chcemy wykorzystać to, że tu jeste-
śmy. Na pewno odbędzie się u nas
premiera Teatru Provisorium, pre-
miera najnowszego spektaklu grupy
Jana Kaspra z Wągrowca. Podjęliśmy
też współpracę ze Stowarzyszeniem
Dziennikarzy Polskich.

Rozmawiała

■ BEATA MACHOWSKA-KACZMAREK